

Prima instanță, judecător

Clevadî Natalia

Dosarul nr.1a-2181/19
nr. 1-19091718-02-1a-21112019

DECIZIE

17 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,
în componența:
Președintele ședinței de judecată, judecător
judecători

grefier
cu participarea:
procurorului
avocatului

Iordan Iurie
Vrabii Silvia
Spoială Alexandru
Rotaru Adelina

Harti Vladislav
*****

a judecat, în ședință publică, apelul procurorului în Procuratura mun.Chișinău, Oficiul Buiucani, și apelul avocatului Caragia Elisaveta, în interesele inculpatului Platon Veaceslav, declarate împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.1-2028/2019 din 31 octombrie 2019, în cauza penală privind condamnarea lui

*****, născut la *****, domiciliat în ***** cetățean al RM, studii medii incomplete, celibatar, nesupus militar, neangajat în câmpul muncii, anterior condamnat prin:
- sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 19 iulie 2018 în baza art.264¹ alin.4 Codul penal la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 140 ore, pedeapsa executată integral la 28.01.19,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.4 Codul penal.

Termenul de examinare a cauzei în prima instanță: 26 aprilie 2019-31 octombrie 2019;
în instanța de apel: 21 noiembrie 2019 – 17 februarie 2020.

Procedura de citare legal executată.

Procurorul pledează pentru admiterea apelului declarat de acuzatorul de stat, iar apelul declarat în interesele inculpatului de respins.

Avocatul și inculpatul solicită admiterea apelului declarat în interesele inculpatului și respingerea apelului declarat de acuzatorul de stat.

Asupra apelului, în baza materialelor din dosar și a argumentelor prezentate în ședința de judecată, Colegiul penal -

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.1-2028/2019 din 31 octombrie 2019, a fost hotărât: ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.4 Codul Penal și în baza acestei Legi, prin aplicarea art.79 alin.1 Codul penal și art.364¹ alin.8 Codul de procedură penală, i s-a stabilit pedeapsa - închisoare pe un termen de 3 (trei) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis; conform art.90 alin.1 Codul penal, executarea pedepsei închisorii stabilite lui Platon Veaceslav s-a suspendat condiționat pentru o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani, dispunându-se neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în perioada de probațiune condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat; conform art.90 alin.6 Codul penal, s-a obligat Platon Veaceslav în perioada de probațiune: să participe la programe probaționale; să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pentru o perioadă de 100 (una sută) ore; cererea procurorului privind încasarea de la inculpatul Platon Veaceslav în beneficiul statului a sumei de 30,19 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru constatarea stării de ebrietate cu alcooltestul “Drager” – s-a respins ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, *****, cunoscând cu certitudine că acționează cu încălcarea prevederilor pct.14 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”, a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, în următoarele circumstanțe: La 13 aprilie 2019, aproximativ la ora 02.00 min., Veaceslav Platon, nedeținând permis de conducere, conștientizând că a consumat alcool și respectiv se afla în stare de ebrietate alcoolică, acționând cu intenție directă, dându-si seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și prevăzând urmările lor, a urcat la volanul motocicletei de model „Viper ZJ 150-2R” și, în timp ce se deplasa pe str. Tudor Vladimirescu 10A, or. Durlești, mun. Chișinău, a fost stopat de către colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare. Fiind suspectat în conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost supus controlului alcooltestului „DRAGER”, prin care a fost stabilită concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,45 mg/l, care conform prevederilor art. 134¹² alin.3 din Codul Penal, constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, *****, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin.4 Codul penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, *****, a declarat apel în care a solicitat: casarea sentinței, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanță și pronunțarea unei noi decizii, prin care *****, de recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.4 Codul penal și ai stabili pedeapsa de 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și încasarea cheltuielilor de judecată. Motivele invocate pot fi rezumate la următoarele: instanța de judecată la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de personalitatea acestuia și de caracteristica acestuia în societate. ***** este predispus de a comite infracțiuni, anterior inculpatul fiind recunoscut vinovat de săvârșirea aceluiași tip de

infracțiune. La individualizarea pedepsei penale, urma a pune valoare pe aceste date care caracterizează persoana inculpatului, întrucât este evident că acesta și-a educat un sistem degradat de valori sociale, fiind nejustificată suspendarea executării pedepsei, atâta timp cât condamnatul, a demonstrat faptul neconștientizării gradului de pericol social al faptelor săvârșite, efectul preventiv al pedepsei anterior aplicate fiind în totalitate ignorat. Cu privire la aplicarea art. 79 Cod Penal în privința inculpatului, consideră că nu era oportună aprecierea vârstei inculpatului ca circumstanță excepțională, din motivul conștientizării de către acesta a gravității faptei sale, dar și a ignorării repetate a normelor legale, fiind condamnat anterior. Instanța de judecată nejustificat a respins solicitarea acuzatorului în partea încasării din contul inculpatului Veaceslav Platon, în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare.

4. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, avocatul Caragia Elisaveta în interesele inculpatului *****, a declarat apel în care a solicitat: casarea sentinței, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanță și pronunțarea unei noi decizii, prin care lui ***** să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. Motivele invocate pot fi rezumate la următoarele: Platon Veaceslav vina a recunoscut, de cele întâmplate s-a căit sincer, nu are antecedente penale, a optat pentru judecarea cauzei în procedură simplificată conform art. 364/ 1 CPP, fapt care consideră că poate conduce instanța la concluzia că Platon Veaceslav conștientizează gravitatea faptelor sale și poate fi reeducat și reintegrat în societate. Pedeapsa aplicată de instanța de judecată sub formă de închisoare, chiar cu suspendarea executării acesteia este una prea aspră.

5. Procurorul Harti Vladislav, în ședința de judecată, a solicitat admiterea apelului declarat de acuzatorul de stat, iar apelul declarat în interesele inculpatului de respins. Avocatul Caragia Elisaveta în interesele inculpatului *****, cît și ultimul solicită admiterea apelului declarat în interesele inculpatului și respingerea apelului declarat de acuzatorul de stat.

6. Colegiul penal, audiind participanții prezenți, examinând materialele cauzei penale, consideră că apelul avocatului Caragia Elisaveta în interesele inculpatului ***** este neîntemeiat și urmează a fi respins, iar apelul acuzatorului de stat ca fiind fondat și pasibil de a fi admis, cu casarea parțială a sentinței din următoarele considerente.

7. Conform art.414 alin.1-2 Codul de procedură penală, *instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.* Prin urmare, declanșînd o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucît odată declanșat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că, provoacă un control integral atît în fapt, cît și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

8. Conform art.415 alin.1-2 Codul de procedură penală, *instanța de apel, judecînd cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge apelul, menținînd hotărîrea atacată, dacă: a) apelul a fost depus peste termen, cu excepția cazurilor prevăzute în art.402; b) apelul este inadmisibil; c) apelul este nefondat; 2) admite apelul, casînd sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2), și pronunță o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță; 3) admite apelul,*

casează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărîre a fost anulată. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărîre a fost anulată se dispune numai atunci cînd nu a fost citat inculpatul, nu i s-a asigurat dreptul la interpret, nu a fost asistat de un avocat sau au fost încălcate prevederile art.33–35. Sentința poate fi casată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau latura civilă, dacă aceasta nu împiedică soluționarea justă a cauzei.

9. La pronunțarea sentinței, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a comis anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Colegiul penal constată cu certitudine că ***** a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. 4 Cod penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.

10. Conform art.7 alin.(1) Codul penal, *la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.* Conform art.61 alin.1-2 Codul penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.* Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

11. Conform art.75 alin.(1-2) Codul penal, *la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Instanța de judecată este în drept să stabilească o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura scopul pedepsei.*

12. La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică

a drepturilor și intereselor victimei (în cazurile când există), statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

13. Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel ține cont de prevederile art.7,61,75 Codul penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

14. Colegiul menționează că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

15. În acest context, instanța de apel reține că, soluționând chestiunea cu privire la vinovăția inculpatului, *de jure și de facto*, instanța de judecată urmează să constate dacă s-au confirmat sau nu temeiurile prevăzute de legea penală pentru a-l supune pe inculpat răspunderii penale și decide asupra cuantumului pedepsei care urmează a i se stabili.

16. Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială a acestuia.

17. Colegiul penal consideră că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art. 62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

18. Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei și depinde de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

19. Colegiul penal, menționează că, la stabilirea pedepsei, urmează de luat în considerație faptul că au fost stabilite circumstanțe agravante anterior a comis infracțiuni similare, iar ca circumstanțe atenuante Colegiul penal constată ca fiind căința sinceră. Astfel, Colegiul penal consideră ca legală și echitabilă pedeapsa stabilită inculpatului. Prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina, Colegiul penal menționează că nu o consideră ca circumstanță atenuantă, deoarece circumstanței respective i s-ar acorda o dublă valență juridică. În astfel de cazuri, pentru realizarea scopurilor pedepsei, urmează a fi stabilită o pedeapsă cu închisoare pe un termen mai mare decât minimul posibil.

20. Cu referire la regulile stabilite în art.78 Codul penal, urmează a fi reținut faptul că, în cazul lipsei circumstanțelor atenuante și prezența circumstanțelor agravante, se impune stabilirea unei pedepse mai mare decât minimul posibil și mai mică decât maximul posibil. La caz, de către prima instanță corect a fost stabilit că inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni de același gen de infracțiuni, însă concluzii necesare nu și-a făcut, continuând activitatea sa infracțională. Astfel, Colegiul penal conchide că prima instanță corect și întemeiat i-a aplicat inculpatului, pedeapsa în mărime de 3 luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, ținând cont și de faptul că dânsul a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în fază de urmărire penală, aplicând prevederile art. 70 alin.3¹ Codul penal și art.364¹ Codul de procedură penală.

21. Colegiul penal menționează că, la caz nu poate fi reținute argumentele apărării privind aplicarea unei pedepse mai blânde, or, sentința în această parte este una legală și întemeiată.

22. Colegiul penal reține că, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, în perspectiva personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată.

23. Colegiul penal, ținând cont de multitudinea circumstanțelor care descriu infracțiunea respectivă nu consideră rațional faptul că prima instanță a dispus suspendarea executării pedepsei, în acest sens găsind veridice și aplicabile argumentele invocate în apel de către acuzatorul de stat. În aceeași ordine de idei, raționând prin prisma textelor de lege menționate, Colegiul relevă că, la stabilirea pedepsei inculpatului *****, a aplicat prevederile art.90 Codul penal, a suspendat condiționat executarea pedepsei stabilite în privința inculpatului fără a motiva necesitatea soluției respective și fără a da eficiența cuvenită prevederilor art.61 și art.75 Codul penal.

24. Conform art.90 alin.1 Codul penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea*

pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl exercită organele competente, iar asupra comportării militarilor - comandamentul militar respectiv.

25. O condiție obligatorie (și unicul temei) pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei și calităților individuale ale inculpatului ***** s-a format convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale fără izolarea de societate, dar în condițiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp. Astfel, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj sau un drept acordat de lege persoanelor vinovate, dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă. Pentru dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, Colegiul penal trebuie să examineze dacă prin suspendarea condiționată, în cazul dat, va fi posibilă atingerea scopurilor pedepsei stipulate în art.61 Codul penal.

26. La stabilirea cuantumului pedepsei și, îndeosebi, la individualizarea executării pedepsei trebuie de ținut cont de scopurile pedepsei stipulate în art.61 Cod penal. Legea penală stabilește următoarele scopuri: restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

27. Corectarea condamnatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite și reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății. El trebuie convins că respectarea legii penale este o necesitate și că numai prin respectarea legii el va putea evita aplicarea și executarea altor pedepse. Colegiul penal reține că, infracțiunea respectivă a fost comisă în perioada executării unei pedepsei pentru o infracțiune identică. Inculpatul executa o pedeapsă sub forma de muncă neremunerată în folosul comunității și în această perioadă comite o altă infracțiune identică. Astfel, urmează a fi reținută concluzia că munca neremunerată în folosul comunității (cea mai aspră pedeapsă nonprivativă de libertate) nu este suficientă în cazul concret pentru a atinge scopul de prevenire a comiterii de noi infracțiuni de către inculpat. Prin urmare, Colegiul penal analizând aceste fapte constată că numirea unei sancțiuni neprivative de libertate (sub forma suspendării condiționate a executării pedepsei) nu va fi capabilă să realizeze scopul legii penale și anume prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

28. În concluzie, Colegiul penal statuează că pedeapsa stabilită de către instanța de fond cu aplicarea prevederilor art.90 Codul penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea

și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

29. Instanța de fond neîntemeiat a conchis că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele reținute de către această instanță, ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica prevederile art. 90 alin.1 Codul penal. Prin urmare, Colegiul Penal notează că la individualizarea pedepsei, prima instanță justificat a ținut cont și de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară, fiind comisă prin varianta agravată a acesteia. Astfel, în viziunea instanței de apel, fapta comisă de inculpat prezintă un pericol sporit pentru societate, care atentează la securitatea circulației, prima instanță urma să țină cont de gravitatea infracțiunii comise.

30. Referitor la gravitatea faptei comise se impune de a menționa că prejudicierea relațiilor sociale cu privire la securitatea circulației rutiere are consecințe cu un pronunțat caracter grav, reprezentând una din cele mai importante probleme sociale, cu atât mai mult că acesta reprezintă tendințe ascendente. Respectiv, în asemenea situații pentru a fi atins scopul legii penale, urmează a se interveni mai prompt, cu aplicarea unei pedepse reale cu executare, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

31. Acestea fiind constatate, Colegiul Penal conchide că infracțiunea comisă de către inculpat are un grad sporit de gravitate, prin conducerea repetată a mijlocului de transport în stare de ebrietate, care nu poate fi neglijat la stabilirea modului de executare a pedepsei, fiind absolut necesară izolarea acestuia de societate.

32. Faptul, că la caz sunt reținute și împrejurări referitoare la personalitatea inculpatului, menționate mai sus, ce-i atenuează răspunderea penală, sunt în măsură de a justifica aplicarea unei pedepse cu reducerea termenului, stabilindu-i-se, o pedeapsă în limita minimă a sancțiunii prevăzute de legea penală, redusă în baza art.70 alin.3¹ Codul penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, imputată ultimului.

33. Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de apel consideră că pedeapsa de 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis stabilită în sarcina inculpatului și modalitatea de executare a acesteia, o să convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

34. În concluzie, Colegiul penal statuează că pedeapsa stabilită de către instanța de fond cu aplicarea prevederilor art.90 Codul penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

35. Conform art.227 Codul de procedură penală, *cheltuieli judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele: plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții*

vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

36. Conform art.229 alin.1-2 Codul de procedură penală, *cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Într-adevăr, încasarea cheltuielilor de efectuare a expertizei este un drept discreționar al instanței.*

37. Conform art.143 Codul de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: 1) cauzei morții; 2) gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale; 3) stării psihice și fizice a bănuțului, învinuțului, inculpatului – în cazurile în care apar îndoieli cu privire la starea de responsabilitate sau la capacitatea lor de a-și apăra de sine stătător drepturile și interesele legitime în procesul penal; 3¹) stării psihice și fizice a persoanei în privința căreia se reclamă că s-au comis acte de tortură, tratamente inumane sau degradante; 4) vîrstei bănuțului, învinuțului, inculpatului sau părții vătămate – în cazurile în care această circumstanță are importanță pentru cauza penală, iar documentele ce confirmă vîrsta lipsesc sau prezintă dubiu; 5) stării psihice sau fizice a părții vătămate, martorului dacă apar îndoieli în privința capacității lor de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărîrii în cauza dată; 6) altor cazuri cînd prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

38. În această ordine de idei, Colegiul penal atrage atenția la faptul că, norma juridică respectivă urmează a fi interpretată ținînd cont de modificări operate prin Legea nr.316 din 22 decembrie 2017, în vigoare 09 februarie 2018. Prin Legea respectivă a fost exclus art.143 alin.2 Codul de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.1 se face din contul bugetului de stat. Prin urmare, voința legiuitorului a fost îndreptată spre obligarea condamnaților de a achita cheltuielile de efectuare a expertizelor. Astfel, scutirea condamnaților de la plata acestor sume urmează să reprezinte excepția, dar nu regula. Astfel, Colegiul penal consideră întemeiat apelul acuzatorului de stat și dispune încasarea de la inculpat în beneficiul statului a sumei de 30,19 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

39. În conformitate cu art.415, 417-418 Codul procedură penală, Colegiul penal –

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat apelul avocatului Caragia Elisaveta, în interesele inculpatului Platon Veaceslav.

Se admite apelul procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr.1-2028/2019 din 31 octombrie 2019 și casează această sentință în partea care se referă la individualizarea executării pedepsei și cheltuielilor de judecată și pronunță în această parte o nouă hotărîre conform modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Pedeapsa stabilită lui Platon Veaceslav, în baza art.264¹ alin.4 Codul penal, urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis, cu excluderea prevederilor art.90 Codul penal.

Se încasează de la Platon Veaceslav în beneficiul statului suma de 30 (treizeci), 19 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Se mențin celelalte dispoziții ale sentinței.

Decizia este executorie și poate fi supusă recursului la Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova în termen de 30 zile din momentul pronunțării deciziei motivate.

Decizia motivată pronunțată public la 18 martie 2020, ora 14.00.

Președintele ședinței,
Judecător

Iordan Iurie

judcător

Vrabii Silvia

judcător

Spoială Alexandru